

Dialog cu artistul plastic

Cristian Ianculescu

Pentru mine arta e un drum, o expediție către un teritoriu nedescoperit încă

Cristian Ianculescu, artist de origine română stabilit în Statele Unite, sculptor, pictor, grafician, fotograf, poet (blogger) cu un limbaj pictural în arta plastică de excepție, este unul dintre cei mai importanți artiști plastici contemporani. Cristian a studiat grafica la școala renumitului artist Richard Mantu, în România, apoi a studiat pictura cu Natasha Mokina la Corcoran College of Art and Design (Mokina a absolvit Academia de Arte Plastice în St. Petseburg, una dintre cele mai importante școli de artă din Rusia, cunoscută în Europa pentru studiul figurii umane); de asemenea, a studiat pictura cu artista Leslie Exton din Washington DC. Cristian a urmat studiile de sculptură cu Charles Flickinger la Corcoran College of Art and Design, și sculptura în piatră cu Nizette Bren-

nan la studioul ei din parcul Glen Echo, artista care a lucrat cu sculptorul Isamu Noguchi, ucenic al lui Brâncuși.

Cristian simplifică formele figurative, compozițiile lui ating forma abstractă printr-o sensibilitate exprimată în piatră, lemn, marmură, într-un stil modern, cu nuanțe postmoderne la unele lucrări, inspirat de arta lui Brâncuși, care sugerează infinitatea, scurgerea timpului, respirația în conceptul formei care devine viață. Artistul dă suflet materiei, folosind o libertate de exprimare învăluită cu teme ca valoare, iubire, spirit. Lucrarea numită *Miraculous Creation* este impresionantă: un simbol divin care poartă în brațe un strop de viață în forma unui glob (poate fi asociat cu globul pământesc, poate fi o viziune a nașterii, a pruncului, un motiv

din cultura maiana, o Pietă, imaginația e de neoprit în fața acestei capodopere). *The Gift* este o altă lucrare unde globul pământesc este darul susținut pe brațe întinse spre abis pe care artistul îl sculpează cu măiestrie (o forță puternică, ne amintește de opera expresionistului Ernst Barlach). Sculptura intitulată *Mother and Child* e o îmbrățișare elegantă, călduroasă, sublimă, o inimă care bate în două compoziții unite – o simplificare de formă absolută, o îmbrățișare tandră brâncușiană, într-o reprezentare de neegalat ca formă și ieșchilibru.

Artist complex, pasionat de arta abstractă, Cristian Ianculescu oferă publicului o operă ce conferă sens cunoașterii existenței umane, arborând minunile și abisurile vieții.

Dragă Cris îți mulțumesc foarte mult pentru onoarea acordării acestui interviu. Povesteste-ne, te rog, despre tine, copilăria, familia ta.

Am copilărit la confluența a două culturi, româna și maghiară. Asta poate mi-a dat o mai mare permeabilitate la concepte diverse, o curiozitate culturală. Bunicul din partea mamei a fost fotograf și pictor. El mi-a fost dascăl și ghid care mă îndrumă și în ziua de azi, din neînvință.

Îți amintești momentul când ai știut că vei deveni artist? Care e prima ta lucrare artistică?

Nu am plănuit niciodată să fiu artist. S-au întâlnit în mine o nevoie de armonie estetică și plăcere de a crea, de a construi. Pe la 10-11 ani am pictat o reproducere după un portret care a ieșit mai bine decât m-am așteptat.

Cum te-ai atașat de pictură, sculptură, arta fotografică, grafică? În ce ordine?

M-au fascinat toate. Mama mea era abonată la publicația *Secolul XX*, și acolo am descoperit că arta este un continuum, că liniile de demarcație între modurile de expresie ale creativității umane sunt false sau au doar un rol academic de taxonomie.

Ce artiști te inspiră, ce artiști preferi?

Îmi place arta care surprinde, care are adâncime, mai multe moduri de interpretare, care are capacitatea de a crea controverse.

Appaloosa
Colt

Sunt atras întotdeauna de artiști care combina culoarea, forma, compoziția cu virtuozitatea execuției, abilitatea de a stăpîni materialul și tehnica.

Ai avut ocazia să studiezi cu Nizette Brennan, care a lucrat cu Noguchi, ucenic al lui Brâncuși. Noguchi, "transfixed by Brancusi's vision" (după cum spunea în 1926 după vizitarea expoziției din Brummer Gallery) a ales să lucreze cu Brâncuși în "templul" lui de la Paris pentru a înțelege mai bine figura umană, și să-și perfectioneze măiestria de a lucra în piatră și lemn. Influența reciprocă de ideal abstract o descoperim în sculptura noguchiana în bronz "Undine (Nadja)" reprezentare biomorfică recunoscută în opera lui Brâncuși și în lucrările tale. Ai studiat arte cu artiști consacrați, cum te-au influențat?

Momentul în care mentorii mi-au oferit o frîntură din experiența lor a fost de obicei diferit de momentul în care am putut să interiorizez mesajul lor. Din cauza asta, pentru mine, procesul continuă. Influența lor este un proces continuu. Cîteodată îmi aduc aminte de ceva ce au spus sau făcut; alte dăți încerc să analizez intenția mea din punctul lor de vedere.

An Arc for
Our Hopes

Este impresionant să întâlnești un artist ca tine, care e sculptor, pictor, grafician, fotograf, și cu mult talent la scris (blogurile tale sînt poetice, sensibil scrise, foarte captivante). Cum reușești să compartimentezi inspirația cu atîtea pasiuni?

Încerc să nu compartimentez și mă las la voia inspirației de moment. Este o abordare împlinitoare care însă nu duce la o carieră artistică foarte clară. Unul din mentori m-a sfătuit să-mi restrîng sfera de interes la o singură disciplină. Probabil că are dreptate, însă e un sacrificiu pe care nu vreau să-l fac.

Înțeleg că ești un artist figurativ, care folosește în creația ta tehnica bidimensională în fotografie, grafică, pictură, media. Lucrezi la un proiect nou?

În ultima vreme m-am orientat aproape exclusiv spre sculptura. Desenez, pentru că mă ajută în sculptură, folosesc desenul ca un laborator pentru forme și proporții. Fotografiez lucruri care îmi stîrnesc interesul (culoare, textură, lumină) și le postez pe Instagram. Poate mă voi întoarce la pictură, dar nu mă grăbesc.

Ai o carte preferată? O culoare preferată? Un loc preferat? Un film? Cîntec?

Mi-e greu să-ți dau un răspuns definitiv. Am gusturi eclectice, îmi place diversitatea și să descopăr lucruri noi. Mă întorc cu bucurie însă la poezia ermetică a lui Ion Barbu, fascinanta artă a Africii de vest, deșertul Arizonei, muzica lui Scriabin.

Cum găsești sensul, scopul, motivația în viață?

Cineva spunea că viața se trăiește înainte și se înțelege în retrospectivă. Nu am un scop declarat, încerc să trăiesc în moment, congruent cu valorile mele, fără să mă cramponez de trecut sau să mă îngrijorez despre viitor.

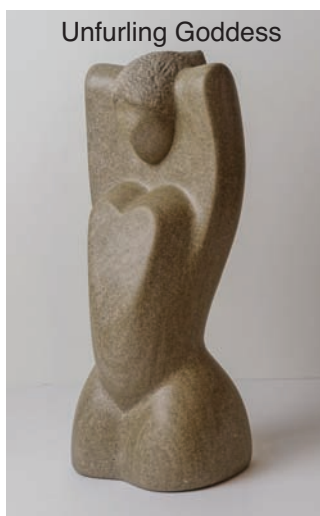
Ce greutăți întâmpini în calea artistică? Ce bucurii?

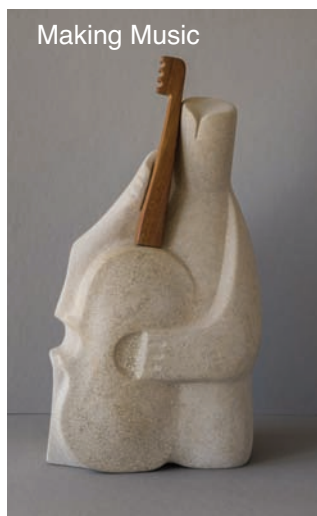
The Old
Revolutionary

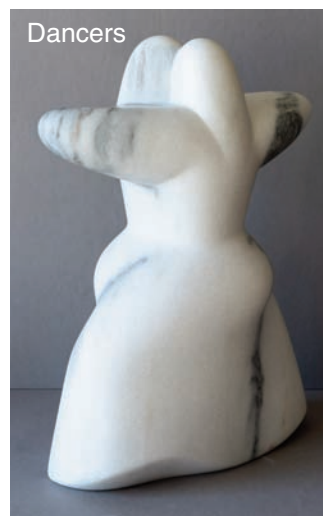
Shine!

Unfurling Goddess

Making Music

Dancers

Nu greutăți, mai mult provocări. Citeodată simt că parcurg aceleași cai bătute, și asta mă sîcîie. Alte dăți descopăr ceva nou, sau reușesc să exprim cu fidelitate o imagine internă, și asta îmi dă satisfacția și imboldul necesar pentru a continua.

Ce materiale folosești în sculptura ta și cum le procuri?

Folosesc în principal piatra, pe care o procur pe diverse căi, multe neconvenționale. Ultima lucrare a fost sculptată dintr-o bucată de marmură care făcuse parte din fațada ambasadei Australiei la Washington. Cînd clădirea a fost demolată, în primăvara asta, șeful de șantier mi-a permis să iau cîteva zeci de bucăți de marmură de dimensiuni diferite. Acum am mai multă piatră decît timp să o lucrez.

Ce alte pasiuni ai?

Oamenii, în special oamenii creativi. Mă energizează să fiu în preajma lor.

Cite expoziții ai și unde?

În general expun în galeriile locale din Washington DC. Pînă în primăvara trecută am fost membru permanent al unei galerii din Bethesda, Waverly Street Gallery. Încă nu am planuri pentru era post COVID.

Cum gîndesti un moment ideal în viața ta? Ai putea descrie o experiență extraordinară pe care ai trait-o?

Momentele care-mi plac și pe care le caut sunt cele care mă transforma, care mă transpun într-o altă paradigmă. Un asemenea moment a fost întîlnirea mea cu Veneția. Momentul în care am ieșit din gara Santa Lucia mi-a luat răsufierea. Pînă atunci marginalizaseră acest oraș fără egal, bazat pe peisajele siropoase atît de frecvente între pictorii români. Acolo, pe treptele gării, în trei secunde, m-am îndrăgostit. Am simțit că acest oraș este construcția umană cea mai apropiată de divinitate.

Arta... mod de evadare în iubire, sublim...cum definești arta ta într-un singur cuvînt?

Dacă ar fi să definesc arta într-un singur cuvînt, aș folosi "căutare". Pentru mine e un drum, o expediție către un teritoriu nedescoperit încă.

Îți mulțumesc foarte mult pentru interviu. În blogul tău, din călătoria în Indonesia, de la Labuan Bajo scriai: "atunci cînd soarele coboară, cerul se aprinde în nuanțe violente de roșu, galben și violet și cînd te prinde momentul pe puntea osteriei, universul se reduce la tine, la apusul soarelui și la briza binecuvîntată" ("the universe reduces to you, the sunset, and the blessed breeze"). Lucrările tale aduc această magie artistică în suflete într-un mod impresionant, divin, binecuvîntat.

Interviu realizat de CĂTĂLINA NOVAC

Washington DC

Website: <https://ianculescu.com/>

Romantic Poet

Broken Wing

In the Flow